

Plompetorengracht

Tekst en muziek: Gijsbert van der Linden

Ooit kwam ze naar oud Utrecht, vervuld van hoop en vrees
Haar jeugd was zo ellendig, al vroeg was zij een wees
Ze zocht haar eigen toekomst, 't geluk draaide zich om
Zo vond zij slechts de zelfkant, de schaduw van de Dom.

Refr

Ze dwaalt door donker Utrecht, haar ziel onder haar arm
En niemand die kan troosten, geen liefde maakt haar warm
Nimmer bracht haar het leven, wat zij ervan had verwacht
Nu lonkt het zwarte water van de Plompetorengracht, van de Plompetorengracht.

De man die zij ontmoette, ging op het slechte pad
Hij zoop, nam an'dre vrouwen en had heel wat gejat
Zij wilde liefde geven maar kreeg meestal geweld
Hij schold haar uit en sloeg haar en roofde al haar geld.

Refr

Ze dwaalt door donker Utrecht, haar ziel onder haar arm
En niemand die kan troosten, geen liefde maakt haar warm
Nimmer bracht haar het leven, wat zij ervan had verwacht
Nu lonkt het zwarte water van de Plompetorengracht, van de Plompetorengracht.

Daar staat zij aan de reling, haar hart staat in de brand
Dan voelt zij op haar schouder opeens een warme hand
Sint Willibrord omarmt haar en spreekt zijn troostende woord
'Heel Utrecht zal jou helpen. Dit is jouw hemelpoort.'
Opeens is alles anders, de stad wordt hel verlicht
De Dom strooit met haar klanken als een echt Utrechts gedicht
Nu gaat de zon voor haar schijnen in al zijn hemelse pracht
En schittert in het water van de Plompetorengracht, van de Plompetorengracht, van de
Plompetorengracht.